

စိုးမိုးစာပေ

ရဲ : ချင် : ဝတ္ထု သစ်

နဂါးသမီး

နှင်းယွန်းသည့်ဆောင်း

ပန် : ချီ သိန်း ဝေ ၂၀၁၀

အခန်း (၁)

“ချမ်းသာတာကတော့ ဟုတ်ပါပြီ အန်တီစုရယ်၊ အကောင်အထည် ဖော်တာက အန်တီစုပြောသလောက် လွယ်ပါ့မလား။”

သက်တန့်ရောင်စဉ် တွက်တွက်ဆဆလေးမေးတော့ ဒေါ်လေးစုမျက်မှောင်ကြီး ကြုတ်ပြီး ဘဝင်မကျသလိုကြည့်သည်။ ။

“ညည်းကလည်း စစ်မရောက်ခင် မြားကုန်နေပြန်ပါပြီ၊ ဘာမှ တွေးကြောက်မနေနဲ့။”

ဆိုပေမယ့် သက်တန့်ရင်ထဲမှာ စိုးထိတ်စိတ်နဲ့ ခပ်ရွံ့ရွံ့ဖြစ်နေမိတာ တော့ အမှန်ပဲဖြစ်သည်။ ။

“ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ချဉ်းကပ်တာလောက်တော့ မင်းတတ်ကျွမ်းပါတယ်”

ဒေါ်လေးစုစကားကြောင့် သက်တန့် တွန့်ခနဲတော့ ဖြစ်သွားမိသည်။ ။ ဒေါ်လေးစုစကားလုံးကြီးက ကြမ်းတမ်းလွန်းသည်။ ။ တကယ်ဆို အဲသလောက်အထိ သက်တန့် ဘဝမှာ သိက္ခာမဲ့အောင် ဝံ့ရဲတာမဟုတ်။

တွေတွေငေးငေးလေးဖြစ်နေသော သက်တန့်ရောင်စဉ်ကို ဒေါ်လေးစု စူးစိုက်ကြည့်နေမိသည်။ ။ ဒီကောင်မလေးအလှက မိန်းမချင်းတောင် ငေးကြည့်ရသော အလှမျိုးဖြစ်သည်။ ။

ဝင်းစက်နုမွတ်နေအောင် လှပသော မျက်နှာလေးက ပခုံးသာသာ

လောက်ထိပဲ ဝဲကျနေသော ဆံပင်လေးနှင့် လိုက်ဖက်သည် ။ အညိုရောင်ဆိုးထားသော ဆံပင်ပုံစံလေးကြောင့် လှသောမျက်နှာလေးက ပိုလို့ ရှင်းသန့်ပြီး ထင်းနေသည် ။ ဝိုင်းစက်သော မျက်နှာဝန်းလေးတွေက စိမ်းညိုပြီး ထင်းနေသော မျက်ခုံးတွေအောက်မှာ ညှို့နိုင်စွမ်းရှိသည် ။ ပြီးတော့ ထိုမျက်ဝန်းတွေက တမင်ညှို့ယူနေတာမျိုးမဟုတ်ဘဲ မြင်ကြည့်မိသူက အလိုလိုစွဲငြိသွားစေတာမျိုး။

နှာတံသွယ်သွယ်လေးက ချွန်မြနေတာမျိုးမဟုတ်ဘဲ ကျစ်ကျစ်လျစ်လျစ်နှင့် စင်းပြီးပေါ်လွင်သည် ။ ပြီးတော့ သူမရဲ့ နှုတ်ခမ်းတွေက အလှဆုံးဟု ဒေါ်လေးစုထင်သည် ။

နဂိုစိုလဲပြီး ထက်အောက်ညီသော နှုတ်ခမ်းဖူးဖူးလေးတွေက ဘာကလာပဲခြယ်ခြယ် စွဲမက်စရာကောင်းသည် ။

အပြစ်ဆိုလို့ မြူတစ်မှုန်တောင် ထင်ရက်စရာမရှိအောင် လှသောမျက်နှာလေးနှင့် လိုက်ဖက်သော သက်တန့်ရောင်စဉ်၏ ကျစ်လစ်စွဲမက်စရာ ခန္ဓာကိုယ်လေးကလည်း သူမအရပ်အမောင်းနှင့် တင့်တယ်ပြေပြစ်ကျော့ရှင်းသည် ။

သက်တန့်ရောင်စဉ်၏ ထိုအရည်အချင်းတွေကြောင့် လည်း ဒေါ်လေးစု ဒီအစီအစဉ်ကို အတွေးထဲဝင်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည် ။

“ငါယုံတယ် သက်တန့်၊ ညည်းကို တွေ့လိုက်တာနဲ့ ကောင်းကင်ကျော် တွယ်ငြိပါလာမှာ သေချာတယ်”

သက်တန့်ကို ကြည့်ကာ ဒေါ်လေးစုဆိုတော့ သက်တန့် မျက်မှောင်လေး စုကျုံ့သွားရင်း...

“ကောင်းကင်ကျော်ဆိုတာ အကြီးလား၊ အငယ်လား အန်တီစု”

“ကောင်းကင်ကျော်က အငယ်၊ ကောင်းကင်ဇော်က အကြီး၊ အခု သက်တန့်ဖမ်းစားရမှာ က ကျော်ကိုပဲ”

သက်တန့်ဘက်က ဆုံးဖြတ်ရခက်စွာ တွေဝေနေသလောက် အန်တီ စုကတော့ တက်ကြွနေသည်။ သူစိမ်းတွေလည်း မဟုတ်ပါဘဲ ကိုယ့်တူဝမ်းကွဲကို အပိုင်ကြံဖို့ စီမံပေးနေသော ဒေါ်လေးစုရဲ့ လောဘကတော့ ဩချရလောက်ပါသည်။

“ကဲ...သက်တန့်ရေ မင်းဘက်က တစ်ခုခုဆုံးဖြတ်ပြော၊ ငါ့မှာ က ညည်းအိမ်ပေါ်ရောက်ဖို့ စီမံသင့်တာတွေ စီမံရဦးမှာ”

“အန်တီစုကို ကြည့်ပြီး သက်တန့် နားမလည်နိုင်တာ၊ အဲဒီကောင်းကင်ဇော်တွေ ကျော်တွေက အန်တီစုရဲ့ တူတွေမဟုတ်လား၊ ဘာလို့ အန်တီစု ဒီလိုအကြံတွေ ကြံရတာလဲ”

သက်တန့်မေးတော့ ဒေါ်လေးစု မျက်နှာတည်သွား၏။ တွန့်ကွေးထားသော မျက်ခုံးသေးသေးလေးတွေအောက်က မျက်ဝန်းတွေမှာ တော့ နာကြည်းရိပ်တွေ ထင်းနေသလိုပါပဲ။

“ငါ့တူဆိုပေမယ့် နှစ်ဝမ်းကွဲလောက် သွေးဝေးပါတယ်၊ ဘာကြောင့်လဲလို့ မမေးနဲ့ ငါ့မှာ လည်း ခံစားချက်တွေနဲ့ ပဲလေ၊ ရှင်းရှင်းပြောရရင် ငွေကြောင့် ပေါ့။ ညည်းသာ ကောင်းကင်ကျော်ကို အပိုက်ကိုင်နိုင်ရင် ဒေါ်မြတ်မေခိုင်ရဲ့ အမွေအားလုံး ပိုင်ဆိုင်ပြီ”

သိန်းထောင်ချီသော ပိုင်ဆိုင်မှုဇယားတွေကို ဒေါ်လေးစု သက်တန့်ကို ကြိုပြောပြထားပြီးဖြစ်သည်။

ညည်းအတွက် ဒါ တစ်ဘဝလုံးကောင်းစားမယ့် အခွင့်အရေးပဲ သက်တန့်၊ ငါတို့ နှစ်ယောက် ကတိတော့တည်ရမှာ ပေါ့၊ ညည်းအဆင်ပြေရင်

ငါ့လက်ထဲကို သုံးပုံတစ်ပုံတော့ စာချုပ်စာတမ်းနဲ့ လွှဲပေးရမယ်”

သိန်းထောင်ချီဆိုသော အမွေက ဘယ်ဆီမှာ မှန်းမသိသေး။ ဒေါ်လေးစုရဲ့ လောဘက ထင်ထင်ရှားရှား မြင်တွေ့နေရသည်။ သက်တန့်အတွေးတွေကို ဖောက်ထွင်းမြင်နေသည့် အလား ဒေါ်လေးစုက စူးစိုက်ကြည့်ရင်း...

"ငါ့ကို လောဘကြီးတယ် မထင်လိုက်နဲ့၊ ဒီအစီအစဉ်မှာ အားလုံးကို ငါကစီမံပေးရမှာ၊ ကောင်းကင်စံအိမ်ကြီးပေါ်ကို ရောက်ဖို့ ဆိုတာ လွယ်ကူတယ်မထင်လိုက်နဲ့။"

သက်တန့်နှုတ်ခမ်းတွေ မဲ့ပစ်လိုက်ချင်ပေမယ့် မမဲ့ဖြစ်ပါ။ ရင်ထဲမှာ တော့ ခံရခက်ခက် ဖြစ်သွားမိတော့အမှန်။ ကောင်းကင်စံအိမ်ကြီးပေါ်ကို ကလေးထိန်း အိမ်ဖော်ဆိုတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်တာဝန်နဲ့ သွားရမှာကိုပဲ စကားလုံးတွေက ကြီးကျယ်လွန်းနေသည်။

"ဒေါ်မြတ်မေခိုင်က သိပ်မာနကြီးတဲ့ မိန်းမနော်၊ ဇီဇာကလည်း ဘာကြောင်သလဲမမေးနဲ့၊ အပြောအဆိုကလည်း အထက်စီးကချည်းပဲ"

ရွတ်ပြနေသော ဂုဏ်ပုဒ်တွေကိုတော့ သက်တန့်ယုံသည်။ အခုပဲကြည့်လေ ကောင်းကင်စံအိမ်ကြီးမှာ ထမင်းချက်လုပ်နေသော ဒေါ်လေးစုစကားတွေကတောင် နားဝင်ချို့စရာ တစ်စက်မှ မရှိဘဲ။

ဒေါ်မြတ်မေခိုင်ရဲ့ ညီမဝမ်းကွဲပီသလိုက်တာဟု သက်တန့်စိတ်က မှတ်ချက်ပြုမိသည်။

"အခုလည်း သူ့မြေးအတွက် ကလေးထိန်းနာနီတစ်ယောက် လိုချင်တယ်ဆိုပေမယ့် သူသတ်မှတ်ထားတဲ့ စည်းကမ်းတွေက အများကြီး"

"ဘာစည်းကမ်းတွေမို့လဲ အန်တီစုရဲ့"

"အဲဒါတွေပဲ ရွတ်ပြနေရင် ညည်းစိတ်ညစ်သွားမယ်၊ ဒီတော့ အခက်ခဲဆုံး အချက်တစ်ခုပဲပြောမယ်၊ သူ့မြေးကဲကဲလေးကို ထိန်းရမယ့်နာနီက ရုပ်ဆိုးအကျည်းတန်တဲ့ မိန်းမဖြစ်ရမယ်တဲ့ "

"ဟင်...ဘယ်လိုစည်းကမ်းချက်ကြီးလဲ"

သက်တန့်နားမလည်နိုင်သလို နှာခေါင်းလေး ရှုံ့ကာပြောတော့...

"ရှင်းနေတယ်လေ၊ သူ့သားတွေနဲ့ ပတ်သက်မှာ စိုးလို့ ပေါ့"

ဒေါ်လေးစုဆိုတော့မှ ပဲ သက်တန့် သဘောပေါက်တော့သည်။ ။ သားနှစ်ယောက်နဲ့ စိတ်မချဖြစ်နေရအောင် ဒီမိန်းမကြီး သားတွေက ခပ်ပွေ့ပွေ့ ခပ်ရှုပ်ရှုပ်တွေ ဖြစ်နေသည် လား။

မမေးသင့်လို့ သက်တန့်မမေးပေမယ့် ဒေါ်လေးစုကတော့ ဆက်ပြောပြနေသမျှ သက်တန့်သိခွင့်ရလိုက်သည်။ ။

"ကောင်းကင်ဇော်က အိမ်ထောင်ကျပြီး ကလေးတစ်ယောက်ရပြီဆို ပေမယ့် အခုမိန်းမနဲ့ တရားဝင်ပြတ်စဲသွားပြီ၊ အဲဒီမိန်းမက ဒေါ်မြတ်မေခိုင် စိတ်ကြိုက်ပေးစားတဲ့ မိန်းမလေ၊ မောင်ဇော်နဲ့ က ဘယ်လိုအသွင်မတူ စရိုက်မတူဘူး၊ ကလေးတစ်ယောက်ရတဲ့ အထိ ပေါင်းသင်းလာတာတောင် မောင်ဇော်က သူ့အမေကို မလွန်ဆန်ရဲလို့ တဲ့ ၊ အခုတော့ ကိစ္စပြတ်သွားပြီလေ၊ ချွေးမကိုယ်တိုင်က အိမ်ကဆင်းပြီး သူ့မိဘတွေနဲ့ ဩစတြေးလျပါသွားပြီး တရားဝင်ကွာရှင်းသွားတာ၊ မြေးကိုမခွဲနိုင်တဲ့ ဒေါ်မြတ်မေခိုင်က ကလေးကို အရယူထားခဲ့တာလေ"

ဒေါ်လေးစု ပြောသမျှ သက်တန့် ငြိမ်ငြိမ်သက်သက်လေးနားထောင်နေတော့ ဒေါ်လေးစုက စကားကိုဖြတ်၊ ခေါင်းကိုခါယမ်းရင်း...

"အဲဒါတွေက ညည်းအတွက် အရေးမကြီးပါဘူးအေ၊ အရေးကြီးတာ

က အဲအိမ်ကြီးပေါ်ရောက်ပြီး ကောင်းကင်ကျော်ကို ညည်းပတ်သက်နိုင်ဖို့ပဲ။"

"စောစောက အန်တီစုပြောတဲ့ စည်းကမ်းတွေနဲ့ တင် သက်တန့် အိမ်ပေါ်ရောက်စရာ အကြောင်းမရှိတော့ဘဲ။"

"အဲဒါ ပူစရာမလိုပါဘူးအေ၊ ငါ့ဘက်က ရအောင်စီမံပေးရမှာ ပေါ့၊ အရေးကြီးတာက ကောင်းကင်ကျော်နဲ့ ညည်းနဲ့ နီးစပ်ဖို့ပဲ။"

ဇွတ်အတင်းကြီး စီစဉ်နေတာမို့ သက်တန့်နာခေါင်းလေး ရှုံ့ကာ စိတ်ပျက်သလို ပခုံးကိုတွန့်တော့...

"ငါ့တူကျော်ကို ညည်းကမမြင်ဖူးလို့ တွန့်နေတာပါအေ၊ ငါ့တူတွေက တကယ့်လူချောတွေပါ၊ ကျော်က ချောသလောက် ရည်းစားတွေလည်း ခပ်များများ ရယ်၊ ညည်းနဲ့ အလွယ်တကူ ရင်းနှီးသွားမှာ ပါ။"

"ဒေါ်လေးစုပုံစံက သက်တန့်ကို အခုပဲ လက်ဆွဲခေါ်ကာ သူ့အစီအစဉ်ကို ဇွတ်အတင်းပဲ ခိုင်းတော့မလိုမို့ သက်တန့်ခေါင်းလေးယမ်းရင်း...

"အန်တီစုကို သက်တန့် ဘာမှ အဖြေမပေးသေးဘူးနော်၊ သက်တန့် အသေအချာစဉ်းစားဦးမယ်၊ ဒီအလုပ်ကြီးကို သက်တန့် လိပ်ပြာမသန့်လို့ပါ။"

သက်တန့်နုတ်က ငြင်းဆိုသလိုပြောနေတော့ ဒေါ်လေးစု မျက်နှာတင်းခနဲဖြစ်သွားသည်။ ။ သက်တန့်ကို စူးစူးစေ့စေ့ကြည့်ရင်း...

"ဒါကတော့ မင်းသဘောပဲ သက်တန့်ရောင်စဉ်၊ ငါကတော့ မင်းလည်း အဆင်ပြေ၊ ငါလည်း အဆင်ပြေအောင် စီမံပေးတာလေ၊ ဒါမှ မင်းငြင်းရင်လည်း သဘောပဲပေါ့၊ အဲ တစ်ခုတော့ရှိတယ်၊ မင်းအဖြေကို ငါအကြာကြီးမစောင့်နိုင်ဘူးနော်၊ ပြီးတော့ အိမ်လခကျန်ငွေ ကိစ္စတွေ

လည်း ခေါင်းထဲထည့်ထားဦး။ မင်းဆင်းတာနဲ့ ငါလူငှားတင်ရမှာ "

သက်တန့်ရဲ့ ထွက်ပေါက်တွေကို ဒေါလေစု အပိုင်အနိုင် ပိတ်ကာ ထားလိုက်ပြီဟု သက်တန့်နားလည်လိုက်ပါသည် ။

ကိုယ့်မှာ က ဒေါ်လေးစုရဲ့ အိမ်ကလေးကို ငှားရမ်းပြီးနေရသည့် တစ်ကောက်ကြွက်ဘဝ၊ လက်ရှိမှာ ကုန်တိုက်အရောင်းစာရေးဝန်ထမ်းက ပြုတ်ခဲ့တာ တစ်လနီးပါးရှိပြီ။ စားသောက်ရေးအတွက်တောင် ဒေါ်လေးစုဆီက ချေးငှားသုံးနေရသော အခြေအနေ။

တွေးလိုက်တော့ ရင်ထဲမှာ မောသွားမိသည် ။ ဒါပေမဲ့ မျက်ရည်တို့ ဝဲလောက်အောင် သက်တန့်အားမငယ်တတ်တာတော့ ကြာပြီ။

ဘဝမှာ ဒုက္ခတွေက အရေထူ ဖြတ်သန်းခဲ့ပြီးပြီလေ။

*

အခန်း (၂)

"မိစု...မိစု...ဟဲ့...မိစု"

"ရှင်...လာပါပြီ မမမြတ်"

လူကသာ ခြေလက်တွေ အကြောအားနည်းကာ လမ်းတောင် ဝေးဝေးမလျှောက်နိုင်တာ။ ဒေါ်မြတ်မေခိုင် အော်သံကတော့ စူးစူးရှရှမာသည့် ။

အိပ်ခန်းထဲက ကသောကမျောထွက်လာသော ဒေါ်လေးစုလက်ထဲမှာ ယောက်မကြီးကတစ်ဖက် ကလေးဘောင်းဘီတိုတစ်ထည်ကတစ်ဖက်နှင့် မို့ ဒေါ်မြတ်မေခိုင်မျက်နှာက မှုန်ကုပ်သွားည်။

"ဒါက...ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲဟင် မိစု"

"ဟို...ထမင်းချက်၊ အဲ ကဲကဲ အိမ်သာတက်နေလို့ ပါ မမမြတ်"

"ဒုက္ခပါပဲ...နင့်ကြည့်ရတာ၊ ငါစိတ်ဆင်းရဲလိုက်တာ၊ အိမ်ကိစ္စကတစ်ဖက် မြေးကိစ္စကတစ်ဖက်၊ ဒီမှာ ငါဆေးသောက်ဖို့ ယူခိုင်းမလို့ "

"ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့"

"ဟဲ့...ဟဲ့...နေ...နေဦး နင့်ကိစ္စတွေ အရင်သွားလုပ်၊ ပြီးမှ ငါ့ဆီပြန်လာခဲ့၊ တကတဲ ကြည့်လိုက်ရင် ကသုတ်ကရိုက်ချည်းပဲ၊ အဲဒါကြောင့် ငါပြောတာ နာနီတစ်ယောက်ရှာပါလို့ "

"ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့"

ဒေါ်မြတ်မေခိုင် နှုတ်က ပွစိပွစိနှင့် ဆူပူနေလျှင် ဒေါ်လေးစု ခြေမကို င်မိ လက်မကိုင်မိ ပုတ်သင်ညှိတစ်ကောင်လို ခေါင်းတညိတ်ညိတ်ဖြစ် တတ်စမြဲ။ ညီအစ်မဝမ်းကွဲတွေဆိုပေမယ့် သူမဘဝက အိမ်ဖော်အဆင့် ထက်မပို။

ဆူသမျှ ပူသမျှ ငြိမ်သက်ခံရတာ၊ အပိုးကျိုးနေပြီ။ ဒေါ်မြတ်မေခိုင် ကလည်း ဘယ်တော့မှ မျက်နှာသာမပေးဘဲ ပြောတတ်သည့် ဝသီကရှိ သည် ။

"ဟဲ့...မတ်တတ်ကြီး ဘာလုပ်နေတာလဲ သွားလေ ဟင်း ငါ့စိတ်နဲ့ တော့ မလွယ်ပါလား မိစု"

ပင့်သက်ကြီးချကာဒေါသကို မျိုသိပ်လိုက်သော ဒေါ်မြတ်မေခိုင်အ နားက သူမ ခပ်သုတ်သုတ် ပြန်လှည့်ထွက်ခဲ့စဉ်မှာ ပဲ...

"မာမီ ဘာဖြစ်နေတာလဲ"

"ဪ...သားဇော် ဒီမှာ လေ မိစု၊ ထမင်းဟင်းချက်တစ်ဖက် မြေး လေးကိစ္စတစ်ဖက်နဲ့ ဘယ်လိုမှ အချိုးမပြေလို့ ပြောနေတာ၊ မာမီဆေး သောက်ဖို့ ခေါ်တော့ သင်းက ကယောင်ကတန်း ထူအအနဲ့ "

ဒေါ်မြတ်မေခိုင်နှုတ်က စက်သေနတ်ပစ်သလို ညည်းနေတော့ ကော င်းကင်ဇော် အပြုံးမပျက်ဘဲ...

"မာမီရယ်...ဒေါ်စုခမျာလည်း တစ်ယောက်တည်း ဘယ်နိုင်မှာ လဲ"

"ဟဲ့...မနိုင်နင်းတာ ငါသိတယ်၊ ဒါကြောင့် ငါ့မြေးကိုထိန်းဖို့ နာနီခေါ် ခိုင်းထားတာ ဘာမှ အားမကိုးရဘူး"

"မာမိုးမြေးက နာမည်နဲ့ လိုက်အောင်ကဲတာနော်၊ တော်ရုံလူနဲ့ မလွယ်ဘူးထင်တယ်၊ ဒေါ်စုပဲ တာဝန်ပေးလိုက်ပါ၊ ထမင်းဟင်းချက်ကိစ္စ တစ်ယောက်ရှာပေါ့"

"အမလေး...အသစ်ရောက်လာမယ့် ထမင်းချက်ကို ငါအာပေါက် အောင်ပြောရမယ့် အစီအစဉ်တော့ မလုပ်ပါနဲ့၊ မိစုတောင် ငါ့အကြိုက်ချက်တတ်အောင် အတော်သင်ခဲ့ရတာ၊ အပူအစပ်၊ အငန် အဆင်ပြေအောင် သူပဲချက်နိုင်တယ်၊ လိုအပ်တာ ငါ့မြေးကို ထိန်းမယ့်နာနီပဲ"

သားဖြစ်သူ ကဲကဲအတွက် မာမီ စိတ်ညစ်ဒေါသထွက် အလိုမကျဖြစ်နေတာ ကောင်းကင်ဇော်သိသည် ။ မာမီစိတ်ကြိုက် နာနီဆိုတာလည်း ထင်သလောက် လွယ်ကူမှာ မဟုတ်ပါ။ မာမီစည်းကမ်းချက်တွေက အများကြီး။

"မာမီ ဆေးသောက်ချင်တာမဟုတ်လား၊ ကျွန်တော်ယူခဲ့မယ်၊ ခဏလေးနော်"

ပြောပြီး ကောင်းကင်ဇော် နံရံကပ်ဖိရိုထဲက ဆေးဘူးကို ထုတ်ယူသည် ။ ရေခဲသေတ္တာထဲက ရေသန့်ဘူးကို ဖန်ခွက်နဲ့ အတူ ယူလာခဲ့သည် ။

ဒါပေမဲ့ မာမီနှုတ်က စကားတွေက အဆက်မပြတ် ပေါ်ထွက်နေဆဲ။

"သားဇော်...မာမီခေါ်ထားတဲ့ နာနီကိစ္စ သတင်းစာထဲ ကြော်ငြာထည့်စမ်း၊ မြန်မြန်ဆန်ဆန်ရအောင် ဂျာနယ်ထဲပါထည့်၊ အဲ...နေဦး သားဇော်က ကုမ္ပဏီသွားရမှာ မဟုတ်လား"

"ဟုတ်ကဲ့မာမီ...ရုံးက တပည့်တစ်ယောက်ကို ခိုင်းလိုက်ပါ့မယ်"

"မလုပ်နဲ့ ...မလုပ်နဲ့ ၊မာမီကိစ္စ မာမီစီစဉ်မယ်၊ သားဇော် အလုပ်တွေ ရှုပ်နေမှာ ပေါ့၊ အငယ်ကောင် ကျော့ကိုပဲ ခိုင်းရမယ်၊ ဘယ်မလဲ ဒီကော"

င်"

ပြောရင်း ကောင်းကင်ကျော်ဆီ အာရုံက လွင့်သွားပြန်သည်။ ။ မာမီ ရဲ့ စိတ်တွေ အသက်လေးကြီးမှ ပိုကြီးလာသလိုပါပဲ။ အကြောတွေအား နည်းပြီး လမ်းကောင်းကောင်း မလျှောက်နိုင်တော့ ပိုအလိုမကျ။ ဒေါသ တွေ စုစုကြာလွယ်လာတာလည်း အမှန်။

"ညီ...အိပ်နေတုန်းပဲမာမီ"

"ခက်တယ်...ဒီအချိန်အထိ ရေရေရာရာအလုပ်မလုပ်ဘဲ၊ အိပ်ရာက လည်း မထ၊ ဒီကောင်လေးနဲ့ ခက်တယ်"

"မာမီ...ဆေးသောက်လိုက်ဦးနော်"

စကားစဖြတ်သွားတုန်း မာမီကို သူသတိပေးရသည်။ ။ ဒီတော့မှ မာမီ သူ့လက်ထဲက ဆေးပြားနဲ့ ရေခွက်ကို ယူကာမော့သောက်သည်။ ။

"အင်း...ရပြီ၊ ဒီမှာ ပဲထားခဲ့တော့၊ သားအလုပ်နောက်ကျနေမယ်၊ သွားတော့၊ နာနီခေါ်ဖို့ ကြောငြာကိစ္စလည်း အငယ်ကောင်နီးမှ ခိုင်းရမယ်၊ သွား...သားဇော် သွားတော့"

မာမီ ခွင့်ပြုချက်ရတော့မှ ပဲ သူခေါင်းညိတ်ပြကာ ထွက်ခဲ့သည်။ ။ ဧည့်ခန်းအရောက်မှာ သားနှင့် ဆုံသည်။ ။

"ဒယ်ဒယ်...သားဖို့ မုန့်ဝယ်ခဲ့နော်"

စကားမပီတပီနှင့် သားကဲကဲက သူ့ကို စောင့်နှုတ်ဆက်ရင်း တစ်ခုခု မှာ ဖို့ မပျက်ပါ။ သူသားကို လှမ်းပွေ့ချီပြီး ပါးနှစ်ဖက်ကို ဘယ်ညာနမ်းရှိ က်လိုက်သည်။ ။

"ဒယ်ဒယ်...ဘိုင့်"

သားက သူ့ပါးကို အနမ်းတစ်ချက်ပြန်ပေးပြီး နှုတ်ဆက်သည် ။
သားကို သူလက်ပြပေးရင်း အသာပြန်ချပေးလိုက်၏။

"သားသား...အရမ်းမဆော့နဲ့ နော်၊ ကြီးစုက သားကို မထိန်းနိုင်ဘူး၊
သားသားတို့ စားဖို့ ချက်ရသေးတယ်ကွ"

"ဟုတ်ကဲ့...မဆော့ပါဘူး၊ ကြီးစုကလည်း ပြောတယ် သားနဲ့ အတူက
စားဖို့ အန်တီလှလှချောချောလေး အိမ်ကိုရောက်လာတော့မယ်တဲ့ "

သားဆိုတော့ သူသဘောကျစွာပြုံးရင်း ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်မိသည် ။
သားကတော့ ကြီးစုစကားကို အဟုတ်မှတ်နေတော့မည်။

မာမိက နာနီဆိုလျှင် ရုပ်ဆိုးအကျည်းတန်ရမည်ဆိုသော အမိကစ
ည်းကမ်းချက် ထုတ်ထားတာ ဒေါ်စုအသိဆုံး။

သားနှစ်ယောက်ရှိသောအိမ်မှာ ချောချောလှလှ မိန်းကလေးတစ်
ယောက်ကို မာမိဘယ်တော့မှ ထားမှာ မဟုတ်ပါ။ အထူးသဖြင့် ညီငယ်
ကျော်အတွက် မာမိ ကြိုတင်ကာကွယ်တာဖြစ်သည် ။

သူ့အတွက်တော့ မိန်းမတွေကို စိတ်ကုန်သည် ။ အိမ်ထောင်ရေးကို
စိတ်နာသည် ။

သူဘဝမှာ မာမိနှင့် သားလေးကဲကဲသာရှိသည် ။ အတိတ်ကိုတွေးမိ
တိုင်း အပြစ်ကင်းစင်သော သားကို ဥပေက္ခာပြု စွန့်ရက်သည့် ယွန်းနဒီ
ကို ဒေါသဖြစ်ရသည် ။

မိခင်စိတ်မဲ့လွန်းသည့် မိန်းမ။ တောက်။

ကားကို ဆင်ဝင်အောက်က မောင်းထွက်လာချိန်မှာ ကောင်းကင်
ဇော် ဒေါသကို မျိုသိပ်လိုက်သည် ။

အချစ်မဲ့စွာ တည်ဆောက်ခဲ့သော အိမ်ထောင်တစ်ခုရဲ့ အက်ကြောင်း
မှာ မဆီမဆိုင် မြေစာပင်လေး ဖြစ်ခဲ့ရသော သားကိုတော့ သူသနားသ
ည် ။ တွယ်တာချစ်ခင်သည် ။

မှားခဲ့ကြတာတော့ ကာယကံရှင်နှစ်ယောက်စလုံး။

*

အခန်း (၃)

"ဟာ...ကျော် နောက်ကျလိုက်တာကွာ"

အသံထွက်ပေါ်လာသောဝိုင်းက သက်တန့်ထိုင်နေသော စားပွဲဝိုင်းနှင့် ကြားမှာ နှစ်ဝိုင်းတောင် ခြားပါသည်။ ဒါပေမဲ့ ကဖေးဆိုင်လေးထဲမှာ အားလုံးတိတ်ဆိတ်နေတာမို့ တစ်ယောက်တည်း ထိုင်တွေးနေသော သက်တန့် မရည်ရွယ်ဘဲ လှမ်းကြည့်လိုက်မိတာ ဖြစ်သည်။

နုတ်က ကျယ်လောင်စွာ ရေရွတ်သလို လက်ကလည်း မြှောက်ပြနေသော ထိုလူရွယ်၏ မျက်ဝန်းတွေ ဦးတည်ရာကို သက်တန့်အကြည့်တွေ ရွေ့သွားမိ၏။

အနက်ရောင် အော်တိုရှပ်ကို တံတောင်ဆစ်နားအထိ ခေါက်တင်ထားပြီး အောက်မှာ က မီးခိုးရောင် ဂျင်းဖျော့ရှည်နှင့် အောက်ကတီရှပ် အဝါရောင်ကြောင့် မဟုတ်ဘဲ ဝင်းမွတ်နေသောမျက်နှာက ရှင်းသန့်နေသည်။

အညိုရောင်ပြေပြေလေးဆိုးထားသော ဘေးခွဲဆံပင်က ကုပ်ထောက်အောင်ရှည်ပေမယ့် ချောမွေ့သောမျက်နှာလေးကြောင့် ညှင်းသိုးသိုး ဖြစ်မသွားစေဘဲ ကြည့်ကောင်းပါသည်။

အရပ်အမောင်းက မြင့်မားပြီး လမ်းလျှောက်ပုံကအစ စတိုင်အတော် ကျတာမို့ သက်တန့် ချက်ချင်းပြန်ဦးမလှည့်မိအောင် ငေးမိခဲ့သွားတာကို

ကိုယ်ကိုယ်တိုင်တောင် သတိမထားမိခဲ့ပါ။

သူက တည်ငြိမ်စမတ်ကျသော ခြေလှမ်းတွေနှင့် လှမ်းသွားကာ နှုတ်ဆက်ခေါ်သူဝိုင်းမှာ ထိုင်ချသည် ။ လက်ထဲက ကားသော့ကို စားပွဲပေါ်ပစ်တင်တော့ လက်ခနဲဖြစ်သွားသော စိန်လက်စွပ်လေးကိုလဲ သတိထားမိလိုက်သည် ။

"ငါတို့ စောင့်နေတာ နာရီဝက်လောက်ရှိပြီ"

"ဆောရီးကွာ...မာမီခိုင်းထားတဲ့ ကိစ္စနဲ့ တစ်မနက်လုံး လိမ့်နေရတာ"

အသံက စိတ်ပျက်သံလေး စွပ်နေသလို လူကလည်း ကုလားထိုင်လေးမှာ ကျောမှီပြီး ထိုင်ချသည် ။ စက္ကန့်အတော်ကြာအောင်လှည့်ထားမိသော ခေါင်းကို သက်တန့် ပြန်ဦးလှည့်မိပေမယ့် သူ့မျက်နှာနှင့် အသွင်က အာရုံထဲက ချက်ချင်းပျောက်မသွား။

ထို့အတူ ထိုဝိုင်းက စကားသံတွေကလည်း အာရုံထဲက လွင့်မသွားခဲ့ပါ။

"ဒုက္ခပဲ မိုးရွာဦးမယ်ထင်တယ်"

"ဟုတ်ပါ...မင်းမာမီခိုင်းလို့ တစ်မနက်လုံး အလုပ်လုပ်နေရတယ်ဆိုတာ အဆန်းပဲ ကောင်းကင်ကျော်"

"ဟင်"

နားထဲတိုးဝင်လာသော အမည်နာမက ကော်ဖီအေးခွက်ကို မော့သောက်ဖို့ လှမ်းမိသော သက်တန့်လက်တွေကိုတောင် တွန့်သွားစေသည် ။

"ငါတကယ်ပြောနေတာကွ၊ မာမိက တကယ့်ကျွဲကွာ၊ ကိုဇော်သား ကဲကဲကို စောင့်ရှောက်ဖို့ နာနီကို သတင်းစာတွေ၊ ဂျာနယ်တွေထဲ ကြော်ငြာထည့်ခိုင်းနေလို့ တစ်တိုက်ဝင် တစ်တိုက်ထွက် လျှောက်ခဲ့ရတာကွ"

"မသိပါဘူး၊ ကုမ္ပဏီအလုပ်တွေလားလို့ ၊ နေပါဦးကွာ ကလေးထိန်း ရှာတာများ ကြော်ငြာထည့်နေရသလား၊ အိမ်ဖော်ပွဲစားနဲ့ ချိတ်လိုက် ပြီးတဲ့ ကိစ္စကွာ"

"မင်းတို့ မထင်နဲ့ ၊ မာမိက တကယ်ဇီဇာကြောင်တယ်ကွ၊ ကဲကဲကို ထိန်းဖို့ နာနီရှာတဲ့ စည်းကမ်းချက်တွေက ပွဲစားတွေ လက်လန်လောက်တယ်၊ အသက် ဆယ့်လေးငါးနှစ်ထက်မငယ်ရ၊ ဆယ့်ငါးနှစ်ထက်မကြီးရဘူးတဲ့ "

"ဟင်...ဘာလို့ လဲ"

"အရှင်းလေးပဲကွာ...သူ့သားနှစ်ယောက်နဲ့ ငြိမသွားစေချင်လို့ ပေါ့၊ ရှိသေးတယ်၊ ရုပ်ရည်ချောမောသူ မဖြစ်စေရတဲ့ ၊ တခြားစည်းကမ်းချက်တွေလည်း အများကြီးကွ ဟား...ဟား"

လွတ်လွတ်လပ်လပ် ပြောနေကြသော သူတို့ စကားတွေ နားထောင်ရင်း သက်တန့် ခေါင်းကလေး ချာခနဲလှည့်မိပြန်သည် ။ ကောင်းကင်ကျော်တဲ့ ။ အန်တီစုပြောတဲ့ သူ့တူ ဝမ်းကွဲဆိုတာ သူပဲပေါ့။

"အေး...မင်းမာမိက မင်းကိုစိတ်မချတာပဲ နေမှာ ပေါ့၊ မင်းရည်းစားတွေ ထည်လဲတဲ့တာ သိတာကိုး"

"ဟာ...ငါက အိမ်ဖော်နာနီကို ဘာလုပ်ရမှာ လဲ စာရင်းမရှိဘူး"

"သိပါတယ်၊ မင်းနားမှာ နားခိုခွင့်ရဖို့ ကောင်မလေးတွေရဲ့ အရည်အ

ချင်းက ဂုဏ်ထူးမှတ်ဝင်ဖို့ လိုတယ်ဆိုတာ"

နံဘေးက သူငယ်ချင်းက မြှောက်ပင့်ပေးသလို ချီးကျူးသလိုဆိုတော့ သူနှုတ်ခမ်းကလေး တွန့်ပြီးရင်း လိမ္မော်ရည်ဖန်ခွက်လေးကို မော့သောက်နေသည်။ ။

"မိန်းကလေးဆိုရင် အလှအပလေးတော့ ပြည့်စုံမှ ငါက ရင်ခုန်တာ ကွ၊ မာမီငှားမယ့် အိမ်ဖော်ဆိုတော့ ပွဲကပြီးပြီပေါ့၊ ရုပ်ကမျက်နှာချင်းဆိုင်ရင်တောင် မျက်စိမှိတ် အသက်အောင့်ထားရမယ့် ရုပ်ထင်တယ်၊ဟား..ဟား...ဟား..."

သက်တန့်စိတ်ထဲ တင်းခနဲဖြစ်သွားသည်။ ။ ကိုယ့်ကို ရည်ညွှန်းတာမဟုတ်ပေမယ့် သူက အန်တီစုပြောသော ကောင်းကင်ကျော်ဆိုတာ သေချာနေသည် မို့ သက်တန့်ချည်သွားခဲ့တာဖြစ်သည်။ ။

တစ်ခါမြင်ရုံနဲ့ တစ်သက်လုံးမှတ်မိလောက်အောက် ကောင်းကင်ကျော် ချောမောတာတော့ သက်တန့် လက်ခံပါသည်။ ။

ဒါပေမဲ့ယောက်ျားတွေကို ချောမောလှပတာလောက်နှင့် အထင်မကြီးတတ်သော သက်တန့်အတွက်တော့ ကောင်းကင်ကျော်ဆိုတာ အထင်ကြီးရင်ခုန်စရာ မဟုတ်ပါ။ ပြီးတော့ မိန်းကလေးတွေကို အထင်သေးရှဲ့ချတတ်သော ယောက်ျားတွေကို မိန်းမသားပီပီ အမြင်လည်းကပ်မိသည်။ ။

အလှအပဆိုတာ တန်ဖိုးတစ်ခု ဖြစ်ချင်ဖြစ်နိုင်ပေမယ့် အရည်အချင်းတစ်ခုမှ မဟုတ်ဘဲလေ။

ဒါကို ရှင်ခွဲခြားမသိတာ သနားစရာပဲကောင်းကင်ကျော်။

အခန်း (၄)

မတွေ့မမြင်လိုတော့ပေမယ့် ဒေါ်လေးစု တစ်ပတ်အတွင်းမှာ ပဲ ပြန်ရောက်လာသည်။ ။

မာတင်းတင်းမျက်နှာကို မြင်းကတည်းက ရင်ဆိုင်ရမည့် အခြေအနေကို သက်တန့် မှန်းဆတွက်ပြီးသားဖြစ်သည်။ ။ ပင့်သက်မောတစ်ခုကို ပဲ သက်တန့် ခိုးရှိုက်မိသည်။ ။

မပြည့်စုံသောဘဝတစ်ခုက သက်တန့်ဇွတ်ကင်းချင်တာ မှန်ပေမယ့်လည်း အန်တီစုပြောသလိုတော့ မလုပ်ချင်။ မိန်းမသားတစ်ယောက်ရဲ့ တန်ဖိုးနှင့် သိက္ခာကို ထိခိုက်စေမည့် အဖြစ်ကြီး။

သက်တန့်ဘဝမှာ ဒီလိုလည်း ဘယ်တုန်းကမှ မရှင်သန်ခဲ့ဖူးပါ။

"သက်တန့်...အန်တီစုပြောထားတာ သမီးစဉ်းစားပြီးပြီလားဟင်"

မာသောမျက်နှာကို ချက်ချင်း ဟန်ဆောင်အပြုံးတွေနှင့် ဖုံးကွယ်လိုက်တာ သက်တန့်သိသည်။ ။ အပြောအဆိုကအစ သမီးတွေ အန်တီစုတွေ ဖြစ်သွားခဲ့ပေမယ့် လောဘမျက်နှာကြီးကို သက်တန့်ထိုးဖောက်မြင်နိုင်သည်။ ။

"အင်း...သက်တန့် ဇေဝဇဝါဖြစ်နေတုန်းပဲ အန်တီစုရယ်၊ အန်တီစုပြောသလို အဆင်မပြေဘဲ လွဲချော်ကုန်မှ ဆိုးကုန်မယ်"

"အမလေးကွယ်...ဘာမှ လွဲချော်စရာမရှိဘူး၊ အန်တီစုလည်း အတူရှိ

နေမှာ ပဲလေ၊ သက်တန့်ကို အန်တီစုအနားက အကြံပေးစောင့်ရှောက် ပေးလို့ ရတယ်"

သက်တန့် အလိုက်အထိုက်လေး ပြောတာကို တက်ကြွပြီး ဒေါ်လေး စု ဝမ်းသာအားရပြောနေသည်။ ။ သွေးရင်း တူဝမ်းကွဲတွေအပေါ်မှာ တောင် လောဘစိတ်နှင့် ဒီလိုကြံစည်ရက်သည့် အန်တီစုရဲ့ စောင့်ရှောက်ပေးမယ်ဆိုသော စကားကို သက်တန့် မျက်စိမှိတ်ယုံဖို့ ခက်ခက်ပါပဲ။

အဖေတိမ်းပါးပြီး အမေနှင့် နှစ်ယောက်တည်း ရှင်သန်နေထိုင်ရသည့် ဘဝ။ လောကကြီးထဲက အမေထွက်ခွာသွားပြီး သက်တန့် တစ်ယောက်တည်း ရင်ဆိုင်ရသည့် ဘဝတွေမှာ အတွေ့အကြုံများ စွာကို သက်တန့် ပိုင်ဆိုင်ဖူးခဲ့ပြီ။

သက်တန့်နှုတ်ဆိတ်နေတော့ ဒေါ်လေးစု စကားတွေမနောစတမ်းပြောရင်း ခေါင်းညိတ်လက်ခံဖို့ သွေးဆောင်နေသည်။ ။

"သမီးအတွေးမမှားနဲ့ ၊ မိန်းမတစ်ယောက်အတွက် အရာရာပြည့်စုံတဲ့ အရိပ်တစ်ခုလိုအပ်တယ်၊ အန်တီစုကိုပဲကြည့် အသက်ကြီးမှ ဆင်းဆင်းရဲရဲ ရှင်သန်နေရတာလေ၊ ဆွေမျိုးသားချင်း အစ်မဝမ်းကွဲအိမ်မှာ နေနေရမယ်ဆိုပေမယ့် အိမ်ဖော်က အိမ်ဖော်ပါပဲ၊ ဆူတာခံ ငေါက်တာခံ အရိပ်ကြည့်နေနေရတာကွဲ့၊ သမီးအတွက် တစ်သက်လုံး အပူအပင်ကင်းတဲ့ ဘဝကို ရမှာ နော်"

ဒေါ်လေးစု စကားတွေကို သက်တန့် ကြားတစ်ချက် မကြားတစ်ချက်ပါဘဲ။ လက်ရှိရင်ဆိုင်နေရသော အခြေအနေတွေက သက်တန့်ဘဝမှာ အခက်ခဲဆုံး အခြေအနေမျိုးဖြစ်နေသည်။ ။

ဒေါ်လေးစုရဲ့ အိမ်လေးကို တစ်လရှစ်ထောင်နှင့်

တစ်ခန်းဖွဲ့ငှားနေပြီး သက်တန့်ကုန်တိုက်မှာ အရောင်းစာရေးလုပ်ပြီး ရုန်းကန်ခဲ့ရသည်။ ။ အစပိုင်းတုန်းက ဒေါ်လေးစုကို သက်တန့် ဆွေရင်းလို သဘောထားသည်။ ။

အစ်မသူဌေးတစ်ယောက်အိမ်မှာ အကူလုပ်ပေးနေရသော ဒေါ်လေးစုက အိမ်လေးကို ငါးရက်တစ်ပတ်နေမှ တစ်ရက်လောက် ပြန်လာတတ်တာဖြစ်သည်။ ။ နောက်ပိုင်းမှာ မလာသလောက်ပါဘဲ။

သက်တန့်လခမပေးနိုင်တာတွေ။ အလုပ်ကောပြုတ်ပြီး ဒုက္ခရောက်နေချိန်ကူညီခဲ့တာတွေက ဒီအစီအစဉ်ကြောင့် မှန်း အခုမှ ပဲသိရတာဖြစ်သည်။ ။

ဒါတွေကို နောက်ဆုံးရင်ဆိုင်ဖို့ သက်တန့်ပြီးခဲ့သည့် တစ်ပတ်လုံး အလုပ်တစ်ခု အရေးပေါ်ရှာခဲ့သေးသည်။ ။ ချက်ချင်းဘာတစ်ခုမှ အဆင်မပြေဘဲ တစ်ပတ်ကုန်သွားခဲ့၏။

အခုဒေါ်လေးစု သက်တန့်ကို ထွက်ပေါက်ပိတ်ကာ စည်းရုံးနေပြီ။

"အန်တီစုအတွက်ဆိုတာထက် သမီးအတွက် အကောင်းဆုံးဆိုတာကို စဉ်းစား၊ သမီးရုပ်ရည်လေးနဲ့ ဆို ကောင်းကင်ကျော် မဟန်နိုင်ပါဘူး၊ ကျိန်းသေပေါက် တွယ်ငြိလာမှ အဲဒီအခါ သမီးဘဝ ပြီးပြီပေါ့"

"အန်တီစု သလိုဖြစ်မလာဘဲ အားလုံးရှုပ်ထွေးကုန်ရင် အန်တီစုကိုပါ ဒုက္ခရောက်မှာ စိုးလို့ ပါ"

သက်တန့်သတိပေးသလို ရှောင်ထွက်ပြန်တော့ ဒေါ်လေးစု ဝေဒနာခံစားချက်တွေ မျိုသိပ်ထားသော အပြုံးနှင့် မဲ့ပြုံးရင်း

"အန်တီစုအတွက် ဘာမှ မပူနဲ့ ၊ ဖြစ်လာစရာအကြောင်း မရှိပါဘူး ကွယ်၊ ဖြစ်လာခဲ့ရင်လည်း အန်တီစု ဂရုမစိုက်ဘူး၊ သန်းခေါင်ထက် ည

ည့်မနက်တော့ဘဲ၊ အန်တီစုတို့ ဒုက္ခရောက်တုန်းက ဆွေမျိုးဆိုပြီး သူတို့ မကူညီခဲ့ပါဘူးကွယ်၊ အခုလည်း ဘာထူးလဲ၊ ကျွန်လိုလုပ်ပေးမှ တစ်လုပ်တစ်ဆုပ်ပဲစားနေရတာ"

ရင်ထဲကခံစားချက်တွေကို ဒေါ်လေးစု ရင်ဖွင့်နေသည် ။ သက်တန့်နားလည်လိုက်သည် ။ ဒီစီမံကိန်းကြီးက ဒေါ်လေးစု ရင်ထဲမှာ ဟိုးအရင်ထဲက စုဖွဲ့ခဲ့တာပဲဖြစ်မည်။

သက်တန့်ငြင်းလိုက်လျှင် အခုချက်ချင်းတောင် အိမ်မောင်းထုတ်မှာ သေချာနေသည် ။

"သက်တန့်...ဆုံးဖြတ်မှ ဖြစ်မယ်၊ အခုတောင် ဒေါ်မြတ်မေခိုင်က ကလေးထိန်းမဲ့သူကို သတင်းစာကကြော်ငြာခေါ်နေတာ၊ အန်တီစု ဆက်ပြီး အချိန်ဆွဲလို့ ရမှာ မဟုတ်တော့ဘူး၊ သမီးတွေဝေနေလို့ ပါကွယ်၊ ကောင်းကင်ကျော်ကို မြင်တွေ့လိုက်ရင် သမီးစိတ်ပြောင်းသွားမှာ အဟင်း"

သက်တန့်မျက်ဝန်းထဲမှာ ချက်ချင်း ကောင်းကင်ကျော်မျက်နှာကို မြင်ယောင်လာ၏။ သက်တန့်မြင်တွေ့ခဲ့ဖူးပြီဆိုတာ ဒေါ်လေးစုမသိပါ။

"မမမြတ်က သူ့သားငယ်ကို သိပ်ချစ်တာ၊ ပြောရရင် ကောင်းကင်ကျော်က မမမြတ်ရဲ့ သားအရင်းအချာနော်၊ ကောင်းကင်ဇော်ကမှ မွေးစားထားတဲ့ သား၊ အမွေတွေ တကယ်ရမယ်ဆို အငယ်ကပဲပိုရမှာ "

လောဘအဆိပ်တွေတက်နေသော အန်တီစုကတော့ အစ်မဖြစ်သူရဲ့ အတွင်းရေးတွေတောင် ဖွင့်ဟပြောနေသည် ။
ကောင်းကင်ကျော်အကြောင်းကိုလည်း အမွှမ်းတင်လို့ မဆုံးပါ။

"ကျော်လေးက ခင်စရာကောင်းပါတယ်၊ သူ့အမေလို မာနမရှိဘူး၊ ဥ

စွာပေါရုပ်ချောတော့ မိန်းကလေးတွေ သည်းသည်းလှုပ်နေတာ၊ ဒါကလည်း ကိုယ်က ပြုပြင်နိုင်ရင် ငြိမ်သွားမှာ ပါ"

သက်တန့်မြင်ခဲ့ကြားခဲ့သော စကားတွေ၊ အပြုအမူတွေနှင့် ဒေါ်လေးစုရဲ့ စကားတွေကတော့ ဆန်ကျင်ဘက်ပါပဲ။ နားထောင်ရင်း သက်တန့်အမြင်ကပ်လာမိတာအမှန်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ရွေးစရာလမ်းမရှိတော့ချိန်မှာ သက်တန့်ကလေး လတ်တလော အဆင်ပြေဖို့ တော့ ခေါင်းညိတ်ရမည်။

ယုံကြည်ထားမိတာ ကိုယ်ကောင်းရင် ခေါင်းဘယ်မှ ရွှေ့စရာမရှိ။

*